

Josep Ballester

L'odi

Premi de Poesia
Ciutat de València

No és un crim, això seria un càstig venial, és el degoteig, la constància perpètua, l'arna infinita que mira, sense cap preocupació, la gran fartera que li queda al davant, i encara no ha iniciat el festí. Tot el cos celestial de l'animaló kafkià.

I

(tractat)

L'ànima és, com qualsevol altre objecte, un compost d'àtoms, bé és cert d'una matèria molt subtil i canviant, la seua metamorfosi és perenne. Pertany a qualsevol dels móns, tant el de les idees com el més fisiològic. La trobem en qualsevol dels nostres actes, per insignificant i minso que siga. En la defecació interrompuda, en l'amargor del ventre o en ple orgasme, per més fingit que haja estat, aquest ésser ens configura.

Sempre ha tingut un funcionament complex, com una maquinària gegant de rellotgeria, amb tot un munt de milers de peces ben coordinades i dependents una de l'altra. De vegades, les nostres relacions amb aquest ens són ben fosques. I no entenc allò de l'eternitat, sempre m'ha semblat un àmbit resclosit i insuportable com la cambra de les rates.

No hi ha una única ànima i indivisible. No existeix, un jo tot sol, deslligat de la pluralitat dels propis jo. Es tracta d'una fal·làcia ingènua. Hi ha tota una confederació d'ànimes, tot un univers que està sota el control d'un jo hegemònic, fins al moment que en sorgeix un altre jo, més fort i poderós i derroca el jo hegemònic, aleshores li pren l'espai, de manera que passa a dirigir la cohort de les ànimes

i la preeminència es manté fins que no és anorreat al seu torn per un altre jo, amb un atac directe i certer o amb una pacient erosió.

II

Els bruixots desvergonyits han capgirat l'ordre de les coses sense cap contemplació i no ens han previngut del futur. Després quan ens hem contemplat davant d'aquell espill sinistre ja no érem nosaltres o potser sempre havíem estat així, cruels i nefastos a la nostra nissaga, ara esperàvem la visita d'una nimfa que ens devorà amb cullereta de plata i mirada serena.

III

(les muses inquietants)

El coltell de dostoevski que desmembra la intel·ligència
L'illot abans que el vaixell s'enfonse en les entranyes d'un
oceà tempestuós
La construcció d'un ordre teixit amb paraules al caos que
portem a dins
El rastre que ha desat la passió sota la pell arrapada
L'intent de recuperar un àmbit intransferible que mai no
podràs abastar
Aquell país abandonat a una sort desoladora
Els annals de la venjança
Quan anjelica roman impàvida dalt de l'escala mentre
escolta la veu del tenor bartell d'arcy tot interpretant
La donzella d'aughrim
He procurat embalsamar el moment que mastegarà l'oblit
sense pinyol
Aquella rosada lleu però nítida que afirma el traç efímer
de les coses
Encesos com una carícia, els ulls
Descobrir la malenconia que edifica la mudança d'un bes
La pell de la teranyina per la qual camina la bellesa

Escriure sobre les aigües fosques d'estígia
La destrucció del jo o la mirada d'un tigre
Notes a peu de pàgina del llibre de les hores
Així mateix, somni i tenebra.

IV

Conversa entre dos cans pollosos i místers:

–L'ànima, de vegades, cou.

–El que cou, cura.

–Beata bruixa, que amaga el peu i mostra la cuixa.

–Germà gos, predica consciència i beu vinagre.

V

Aviat compliràs una altra vegada anys. I resulta que ara
[ho saps.
És massa tard, però. Has desemmascarat els déus
que es van beure la teua vida amb un sol glop
i sense mastegar la molla.

VI

(apòcrif)

M'he dedicat amb cor i amb ànima a estudiar amb precisió per la saviesa tot allò que esdevé davant dels meus ulls i, així mateix, davant de cada porus de la meua pell cansada. Déu té els homes i les dones enganyats. És un gran jugador de pòquer, mai, però, no arrisca. Ho té tot ben lligat. L'envit ha estat perfecte. Sense mostrar cap de les seues cartes.

Per a tot hi ha un moment. Això és falsament fals. Qui diga el contrari menteix d'una manera rebeca i amb traïdoria fosca.

L'Altíssim ha sabut molt bé posar l'esperança en el cor dels humans, per tal que ningú no descobreisca el parany. Podríeu endevinar què s'amaga darrere de cada acte i quins símptomes malalts hi ha en els seus escrits.

No sigues massa just ni et mostres excessivament savi. Serà la teua perdició.

No hi ha cap criatura que siga amo del seu propi alè, ni que pugui retenir-lo, per molts invents i fal·làcies que s'hagen creat.

Tot allò de què sigues capaç, fes-ho, no esperes, ja que no hi ha obra, ni recompensa, ni ciència, ni saviesa al país dels morts on t'encamines.

I recorda, una mosca malmet un vas d'oli perfumat,
per més que t'hagen venut i seduït el cervell, tot dient el
contrari.